

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่องการใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วพัฒนาการอ่านจับใจความสู่การเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปิกริม จังหวัดสระแก้ว ได้สรุปการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1.1.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความระหว่างคะแนนก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วเป็นสื่อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปิกริม

1.1.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ระหว่างคะแนนก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วเป็นสื่อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปิกริม

1.1.3 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปิกริม

1.2 สมมติฐานของการวิจัย การวิจัยครั้งนี้ได้ตั้งสมมติฐาน ดังนี้

1.2.1 ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วเป็นสื่อสูงกว่าก่อนเรียน

1.2.2 ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วเป็นสื่อสูงกว่าก่อนเรียน

1.2.3 ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน

1.3 วิธีดำเนินการวิจัย

1.3.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปิกริมสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2

1.3.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปิกริม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 30 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง

1.3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1) แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วเป็นสื่อ ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการทดสอบก่อนเรียน จำนวน 2 แผน แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการทดสอบหลังเรียน จำนวน 2 แผน แผนเตรียมความพร้อมเพื่อการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ 1 แผน และแผนการจัดการเรียนรู้สำหรับใช้สอนการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้นิทานพื้นบ้านเป็นสื่อ จำนวน 10 แผน รวม 15 แผน ใช้เวลาสอบและสอนแผนละ 2 ชั่วโมง แต่ละแผนประกอบด้วย แนวคิด จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล สำหรับแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เป็นเตรียมความพร้อมการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4-13 เป็นแผนดำเนินการทดลอง สำหรับแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 และ 3 เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ทดสอบก่อนเรียน และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 14 และ 15 เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ทดสอบหลังเรียน ใช้เวลาแผนละ 2 ชั่วโมง

2) เครื่องมือที่ใช้พัฒนาการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ประกอบด้วย

(1) นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้ว จำนวน 15 เรื่อง

(2) แบบฝึกหัดการอ่านจับใจความ เรื่องละ 10 ข้อ เป็นแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก

(3) แบบฝึกหัดการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยให้เขียนปรับเปลี่ยนเหตุการณ์และพฤติกรรมของตัวละครจากนิทานพื้นบ้านที่อ่านอย่างน้อย 5 เหตุการณ์ พร้อมตั้งชื่อเรื่องความยาวประมาณเรื่องละ 10 บรรทัด

3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียน ประกอบด้วย

(1) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียน ประกอบด้วย แบบทดสอบการอ่านจับใจความนิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้ว 2 เรื่อง ได้แก่ 1) นางผมหอม 2) ประเพณีบุญข้าวจี ในแต่ละเรื่องมีคำถามแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก เรื่องละ 10 ข้อ รวมทั้งสิ้น 20 ข้อ ส่วนแบบทดสอบการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากแนวคิดของเรื่องนางผมหอม และประเพณีบุญข้าวจี ปรับเปลี่ยนเหตุการณ์และพฤติกรรมของตัวละครอย่างน้อย 5 เหตุการณ์ พร้อมตั้งชื่อเรื่อง ความยาวประมาณเรื่องละ 10 บรรทัด

(2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียน ประกอบด้วย แบบทดสอบการอ่านจับใจความนิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้ว 2 เรื่อง ได้แก่ 1) ชูลุนางอ้วเคี่ยม 2) ประเพณีบุญข้าวประดับดิน ในแต่ละเรื่องมีคำถามแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก เรื่องละ 10 ข้อ รวมทั้งสิ้น 20 ข้อ ส่วนแบบทดสอบการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากแนวคิดของเรื่องชูลุนางอ้วเคี่ยม และประเพณีบุญข้าวประดับดิน ปรับเปลี่ยนเหตุการณ์และพฤติกรรมของตัวละครอย่างน้อย 5 เหตุการณ์ พร้อมตั้งชื่อเรื่องความยาวประมาณเรื่องละ 10 บรรทัด

1.3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนปิกิริม อำเภอรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว จำนวน 30 คน ดังนี้

1) ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อเตรียมความพร้อมนักเรียน ด้วยการสาธิตเกี่ยวกับวิธีอ่านจับใจความและวิธีเขียนเชิงสร้างสรรค์ เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจวิธีอ่าน และวิธีเขียนที่ถูกต้องก่อนเริ่มกระบวนการทดลอง

2) ทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยนิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้ว 2 เรื่อง คือ เรื่องนางผมหอม และเรื่องประเพณีบุญข้าวจี

3) ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4-13 วันละ 1 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง จำนวน 10 ครั้ง

4) ทดสอบหลังเรียน ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความหลังเรียน โดยใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้ว 2 เรื่อง คือ เรื่องชูลุนางอ้วเคี่ยม และเรื่องประเพณีบุญข้าวประดับดิน

5) นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบบฝึกหัดการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

1.3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล ในการวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ดังนี้

1) หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์

2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้ว โดยใช้วิธีทดสอบค่าที (t-test for dependent) โปรแกรม SPSS/PC⁺

3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนก่อนเรียน และหลังเรียนโดยใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้ว โดยใช้วิธีทดสอบค่าที (t-test for dependent) โปรแกรม SPSS/ PC⁺

4) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) โปรแกรม SPSS

1.4 ผลการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการอ่านจับใจความกับคะแนนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนมีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการอ่านจับใจความกับคะแนนการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียน มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. อภิปรายผล

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยได้อภิปรายผล ดังนี้

2.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความ โดยใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้ว ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านจับใจความ ผู้วิจัยสร้างโดยนำเนื้อเรื่องนิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วมาปรับความยากง่าย ให้เหมาะสมกับระดับการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามวิธีการของฟราย (Fry, 1977: 242-254) ซึ่งปรับใช้กับภาษาไทย (Munsegvith, 1982: 219) นอกจากนี้ท้ายเรื่องยังมีแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นโดยใช้คำถามตามหลักของบลูม (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ 2550: 85) ได้ปรับวัตถุประสงค์ทางด้านพุทธิพิสัยของ บลูม (Bloom's Taxonomy) มาประยุกต์ใช้ในการอ่านจับใจความ ประกอบด้วย รู้-จำ เข้าใจ นำไปใช้วิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่า สอดคล้องกับ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2550: 84) กล่าวถึงการอ่านจับใจความจะเกิดขึ้นได้ต้องผ่านกระบวนการสองขั้น คือ การรับสารผ่านทางสายตา ขึ้นต่อมาคือ สมองจับใจความเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง ทักษะการอ่านจับใจความจะแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ระดับต้น ระดับกลาง และระดับสูง การพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความโดยใช้รูปแบบการอ่านของ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2554: 5-27) ที่เน้นความหมาย เน้นกระบวนการบน-ล่าง เน้นทักษะ เน้นที่กระบวนการรับสาร และเน้นการอ่านตามทฤษฎีทางจิตวิทยา ทฤษฎีของธอร์นไคด์

(Thorndike, 1913: 344 อ้างถึงใน สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ 2554) การให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนบ่อยๆ เป็นวิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านจับใจความได้ดี นอกจากนั้น การใช้ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำของ สกินเนอร์ และ กานเย (Skinner, 2009: 277-286; Gagne, 2009: 287-295 อ้างถึงใน ประภาพรณ เอี่ยมสุภานิต 2552: 277-295) การให้สิ่งเร้าและการตอบสนอง การกระทำซ้ำๆ จนตอบสนองโดยอัตโนมัติ เน้นการเสริมแรง โดยเฉพาะการจัดเนื้อหาניתานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วจากง่ายไปหายาก ตรงกับความสนใจของนักเรียนสอดคล้องกับ จิระประภา บุญชนิดย์ (2550: 59-60) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์ที่ควรยึดถือในการเลือกนิทาน ดังนี้ เป็นเรื่องง่ายๆ มีโครงเรื่องและการดำเนินเรื่องดี นักเรียนสามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้พอสมควร ทำให้เกิดความประหลาดใจเพื่อจะได้อยากรู้อะไรจะเกิดขึ้นต่อไป ควรมีบทสนทนาหลายๆ มีการกลั่นกรองภาษาที่ใช้เป็นอย่างดีและมีชีวิตชีวา เหตุการณ์ในเรื่องต้องเป็นเหตุการณ์ที่คุ้นเคย เหตุการณ์ใหม่ๆ ก็อาจนำเข้ามาได้ เนื้อเรื่องเป็นเรื่องที่เข้าใจง่ายและจบลงอย่างน่าพอใจ ไม่ควรมีตัวละครสำคัญมาก เพราะจะทำให้สับสน และความยาวของเนื้อเรื่องต้องเหมาะสมกับวัยของนักเรียน สรุปได้ว่า การให้นักเรียนมีทักษะในการเรียนรู้ต้องได้รับการฝึกฝนบ่อยๆ การให้สิ่งเร้าที่ตรงกับความสนใจ รวมทั้งการเสริมแรง จึงเป็นวิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดความชำนาญและเรียนรู้ได้ดี สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กนกวรรณ ศรีชุมพวง (2550) ภคิน โชติชนเลิศ (2553) และสุกัญญา วันชนะ (2553) ที่ใช้นิทานประเภทต่างๆ เช่น นิทานธรรมะ นิทานพื้นบ้าน นิทานชาดก เป็นสื่อในการพัฒนาการอ่านจับใจความ สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความของนักเรียนสูงขึ้น

2.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้ว ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากนักเรียนได้รับการฝึกฝนการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากแนวคิดนิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้ว โดยฝึกการคิดที่นำไปสู่การเขียนเชิงสร้างสรรค์ การคิดที่ลึกกว้างไกล และสร้างสรรค์ เป็นการคิดที่มีการไตร่ตรอง พิจารณา สร้างสรรค์ จากการสรุปความคิดสร้างสรรค์เพื่อสร้างสิ่งใหม่ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ ประดับ จันทรสุขศรี (2551: 59) ได้เสนอขั้นตอนการฝึกเพื่อส่งเสริมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สรุปได้ดังนี้ 1) อ่านเนื้อเรื่องที่จะเขียนให้ละเอียด จับประเด็นสำคัญของเรื่องให้ได้ 2) วิเคราะห์เนื้อหาโดยแยกองค์ประกอบเป็นประเด็นๆ สำคัญ แล้วนำมาพิจารณาความสัมพันธ์ต่อกันในแต่ละประเด็น 3) นำประเด็นสำคัญมาจัดลำดับความสำคัญ 4) เสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมแนวสร้างสรรค์จากเนื้อเรื่อง 5) ร่างข้อเขียนให้เป็นรายละเอียดปรับปรุงและขัดเกลาสำนวน 6) นำมาเขียนเรื่องให้สมบูรณ์ ในการพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ต้องทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเขียน ซึ่งตรงกับสุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทรมพรรย์ (2538: 99) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้ของ สกินเนอร์ (Skinner) สรุปได้ว่า การเรียนรู้จาก

การเสริมแรง ประกอบด้วย แรงจูงใจภายนอก และแรงจูงใจภายใน การจัดกิจกรรมเพื่อเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียน ส่งผลให้ผลการเขียนเชิงสร้างสรรค์พัฒนาขึ้น

สุคนธ์ สิ้นทพานนท์ (2551: 161) และ สุกัญญา วันชนะ (2553: 40) ได้สรุปไว้สอดคล้องกันว่า การใช้นิทานทำให้นักเรียนเกิดความเพลิดเพลินจากการอ่าน มีพัฒนาการด้านภาษาจากการอ่าน และสามารถเขียนสรุปข้อคิดจากนิทานได้ อีกทั้งส่งเสริมพัฒนาการด้านอารมณ์ ช่วยให้นักเรียนเกิดจินตนาการจากเรื่องที่อ่าน ปลุกฝังคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่ดีงาม สร้างเสริมประสบการณ์ให้แก่เด็กนักเรียนในการปฏิบัติตน ครูสามารถใช้นิทานฝึกให้นักเรียนมีทักษะในการคิดวิเคราะห์และรู้จักปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสิ่งใหม่ๆ นำไปสู่กิจกรรมต่างๆ เช่น การเขียนอย่างสร้างสรรค์

นอกจากนั้น ยังสอดคล้องกับ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ 2552: 68-69) กล่าวว่า การสร้างสรรค์เรื่องใหม่เป็นการเขียนที่เกิดการคิดริเริ่ม โดยมีพื้นฐานจากการอ่านจับใจความ เมื่ออ่านแล้วเกิดจินตนาการและความรู้สึกที่แตกต่างจากผู้เขียน ต้องการจะเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องใหม่ทั้งหมด หรืออาจเปลี่ยนเป็นบางอย่างเพื่อให้เป็นไปตามที่ตนต้องการ โดยนำเสนอเป็นงานเรื่องใหม่ที่สร้างสรรค์ขึ้นมา ทั้งนี้อาศัยประสบการณ์ทางภาษาที่ได้จากการอ่านดังนั้น แนวทางในการอ่านจับใจความเพื่อสร้างสรรค์เรื่องใหม่ ตามลำดับขั้นดังนี้ 1) อ่านชื่อเรื่อง แล้วทำความเข้าใจความหมายของชื่อเรื่อง 2) อ่านเนื้อเรื่อง ใช้วิธีอ่านละเอียดทุกถ้อยคำตั้งต้นจนจบเพื่อทำความเข้าใจรายละเอียดของชื่อเรื่อง 3) คิดทบทวนเรื่องราวที่อ่านแล้วหาแนวคิดของเรื่อง 4) อ่านซ้ำเพื่อทำการวิเคราะห์ในประเด็นที่เห็นด้วย และประเด็นที่ไม่เห็นด้วย ซึ่งต้องการปรับเปลี่ยนตามที่ตนเห็นว่าเหมาะสม 5) จดบันทึกประเด็นที่ต้องการจะเปลี่ยนแปลง 6) ลงมือเขียนเรื่องใหม่โดยอาศัยแนวคิดจากเรื่องเดิมและมีการปรับเปลี่ยนประเด็นต่างๆ ตามที่ระบุไว้ การฝึกทักษะโดยใช้กฎการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ (Thorndike อ้างถึงใน สุจิตต์ เพียรชอบ 2539: 102 และอารี พันธุ์ณี 2540: 112) สรุปได้ว่า กฎแห่งความพร้อม กฎแห่งการฝึกหัด และกฎแห่งความพอใจ เมื่อนักเรียนได้รับการยกย่องชมเชยจากผลของการกระทำจะทำให้เกิดความพอใจ และอยากเรียนรู้เพิ่มมากขึ้นส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้โดยนำแนวคิดจากนิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วมาเขียนเชิงสร้างสรรค์ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ 2552: 68-69) สรุปได้ว่า การสร้างสรรค์เรื่องใหม่เป็นการเขียนที่เกิดการคิดริเริ่ม โดยมีพื้นฐานจากการอ่านจับใจความ เมื่ออ่านแล้วเกิดจินตนาการและความรู้สึกที่แตกต่างจากผู้เขียน ต้องการจะเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องใหม่ทั้งหมด หรืออาจเปลี่ยนเป็นบางอย่างเพื่อให้เป็นไปตามที่ตนต้องการ โดยนำเสนอเป็นงานเรื่องใหม่ที่สร้างสรรค์ขึ้นมา ทั้งนี้อาศัยประสบการณ์ทางภาษาที่ได้จากการอ่านจับใจความนิทานพื้นบ้านแล้วนำไปสู่การสื่อสารด้วยการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่มีประสิทธิภาพ

2.3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านจับใจความกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการอ่านจับใจความกับคะแนนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนมีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้เนื่องจากคะแนนการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ นักเรียนยังไม่ได้ได้รับการพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความสู่การเขียนเชิงสร้างสรรค์ เมื่อคะแนนการอ่านจับใจความต่ำคะแนนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก็จะต่ำด้วย ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการอ่านจับใจความกับคะแนนการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียน มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ทางบวกเมื่อพิจารณาคะแนนการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (ตารางที่ 4.2 และ 4.3 หน้า 87 และ 88) พบว่า เมื่อนักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ (Thorndike, 1913: 344) โดยยึดกฎ 3 ข้อ คือ กฎแห่งความพร้อม กฎแห่งการฝึกหัด และกฎแห่งผล เมื่อได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความของนักเรียนมีความก้าวหน้าคะแนนสูงขึ้น และส่งผลต่อคะแนนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้สูงขึ้นด้วย จะเห็นได้ว่าการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน สอดคล้องกับ ประดับ จันทร์สุขศรี (2551: 22) ได้กล่าวสรุปไว้ว่า การอ่านกับการเขียนมีความสัมพันธ์กันคือ เมื่อผู้เขียนเขียนข้อความ ผู้อ่านรับสารก็จะอ่านข้อความ เมื่ออ่านแล้วเกิดความรู้สึก ความคิดเห็น ความเข้าใจ หรือไม่ อย่างไร ก็จะส่งสารออกมาโดยการเขียน สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2552: 68-69) ได้อธิบายไว้ว่า การสร้างสรรค์เรื่องใหม่เป็นการเขียนที่เกิดการคิดริเริ่มโดยมีพื้นฐานจากการอ่านจับใจความ เมื่ออ่านแล้วเกิดจินตนาการและความรู้สึกที่แตกต่างจากผู้เขียน ต้องการจะเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องใหม่ทั้งหมด หรืออาจเปลี่ยนเป็นบางอย่างเพื่อให้เป็นไปตามที่ตนต้องการ โดยนำเสนอเป็นงานเรื่องใหม่ที่สร้างสรรค์ขึ้นมา และ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2554: 5-48) ยังได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ทางการจัดกิจกรรมการเรียนของการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ว่า สมองต้องประเมินความรู้จากการอ่านประกอบจากการอ่านในส่วนเฉพาะที่ต้องการ โดยมีการจัดระเบียบความรู้ให้เป็นหมู่พวกก่อนที่จะนำเสนอด้วยการถ่ายทอดเป็นตัวอักษร ในสถานการณ์ทางการเรียนแม้จะเป็นการจัดกิจกรรมการอ่าน หากไม่มีการเขียนแทรกอยู่ในกิจกรรมนั้น ก็จะทำให้ไร้ความหมาย นอกจากนี้ ปทุมกาญจน์ ศรีสุวรรณ (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้วรรณกรรมท้องถิ่นเป็นสื่อพัฒนาการอ่านและการเขียนของนักเรียน สรุปผลการวิจัยได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและเขียนมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ 0.92 โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ อัคราดี ลีปราศภัย (2548) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียนโดยใช้สารภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นสื่อ สรุปได้ว่าการอ่านและการเขียนมี

ความสัมพันธ์กันในทางบวก เป็นกระบวนการที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน ดังนั้นการจะพัฒนาความสามารถทางด้านใดด้านหนึ่งไม่สามารถจะกระทำโดยเอกเทศได้ ควรพัฒนาทั้งการอ่านและการเขียนควบคู่กันไป

3. ข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำนิทานพื้นบ้านไปใช้ ดังนี้

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

3.1.1 ครูภาษาไทยที่สนใจจะนำนิทานพื้นบ้านมาใช้เป็นสื่อในการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน ควรเริ่มสอนจากเรื่องใกล้ตัวไปหาเรื่องที่อยู่ไกลตัวนักเรียน เพราะนักเรียนมีประสบการณ์ตรงจะเกิดการเรียนรู้ได้เร็วขึ้น

3.1.2 ในการฝึกทักษะการอ่านและการเขียนเรื่อง ครูควรส่งเสริมพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัยและจิตพิสัยของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง

3.1.3 ครูควรบูรณาการใช้สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและเทคโนโลยีประกอบในบางขั้นตอนการจัดการเรียนรู้เพื่อให้น่าสนใจยิ่งขึ้น

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 ครูภาษาไทยควรมีการสำรวจความสนใจของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ที่มีต่อนิทานพื้นบ้านในท้องถิ่นของตน ในอำเภออรุณประเทศ จังหวัดสระแก้ว และจังหวัดอื่นๆ เพื่อคัดเลือกมาใช้เป็นสื่อในการอ่านออกเสียงและสร้างแบบฝึกหัด

3.2.2 ครูนำนิทานพื้นบ้านไปใช้เป็นสื่อเพื่อพัฒนาการคิดพื้นฐาน และการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย

3.2.3 ครูภาษาไทยควรศึกษานิทานของประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มประชาคมอาเซียน ไปใช้ในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด โดยปรับความยากง่ายให้เหมาะกับระดับชั้นของนักเรียน

3.2.4 ครูภาษาไทยควรศึกษาเทคนิคหรือรูปแบบการสอนอื่นๆ เช่น การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning) โดยใช้นิทานพื้นบ้านเป็นสื่อ